

Alveosan Tònic
Alveosan Inyectables

REMEI DE RESULTATS SORPRENENTS
 EN TOTA MENA D'ESTATS
 PRE-TUBERCULOSOS

EL COR DEL POBLE

Periodic quinzenal

LLIBRES NOUS

EL CERCLE MAGIC
 FANNY
 DIES VERGES
 LA ROSSA DE MAL PEL

Redacció i Administració: Balari, 14 - Any II - Barcelona, (S. A.) 10 de Gener de 1930 - Núm. 9 - PREU 15 CTS.

CAPTIVENÇA

Tal com EL COR DEL POBLE s'ha anat afermant més a la vida, hem sentit també més nosaltres una força interna que d'una manera pregonada, intermitent, freturosa ens abrandava nostra constant obsessió, de fer una exposició de la nostra finalitat i dels nostres principis; car que ens sentim tant solidificats amb nostres lectors, que creiem, fóra una cosa repugnant per nostres consciències, no signar, encara que, sense una prefixió catagòrica, nostra orientació i nostra fins aquí—diem-ne—actuació periodística.

Deiem al començar nostra publicació, que: "Els mots, elements de xerrameca, s'han acabat; la frase com ornament, el discurs vanitós, la retòrica, tot això ha mort." ...
 ...I continuàvem que: "Quan la paraula tont a reneixer, ha d'ésser a la manera bíblica, principi d'acció. Guardem la paraula per a quan sigui possible convertirla en mot d'ordre de l'obra a realitzar."

Doncs bé; tots aquets mesos que silenciament, anàvem donant llum i amb ella vida a la nostra obra, no era altra cosa que un assaig per a millors tasques, i una escampada arreu d'espíritual sement genitosa, perquè complint-se la llei, fructifiqués on tingués els seus mitjans, el seu focus abonat pels raigs lluminosos de la Raó, del Sentiment i de la Voluntat.

Debades hom lluita pel saonament d'una obra plasmada per l'amor d'uns principis enlairats, si el temps, el jutge i executor temps, no l'han colpit l'ànima amb llurs desenganys, que el faran davallar, afrevolir temporalment, i tòrcer devés camins planers, on la realització de les idees, es van esculurant i fent realitats, mercès a l'esforç, als dolors, i a la persistència en llur actuació i en llurs projectes.

Per què amagar-nos que nostra tasca, si bé ha estat abrandada per nostra voluntat estoica, ha estat consagrada per algun desengany i algun blasme inesperat que tenien de produir una prefloració de tot ço que teníem en gèrmen dins nostres ments, per anar-ho desenvolupant, d'una manera metòdica, ordenada, concirosa, quan nostres llocs haguessin estat engrandits, per una fraternal anella, que com fluidica cadena, tenien d'unir-nos amb altres companys i amics?...

No ens dol, per això, no pot doldre'ns, que merecs a nostra seriosa—potser massa seriosa—actuació, s'hagin creat recels, s'hagin unit esforços, s'hagin desvetllat esperits avui amarats d'entusiasme, i vulguin palesar per ideals de cultura i llibertat, encara que amb modalitats potser simples, ingènues, lleugeres i oposades amb la concepció nostra del món i de lesidees.

Si mai per un atzar, nostres finalitats no arribessin a ésser una realitat, en el "sanctasanctorum" de la nostra consciència, tiníariem una vera satisfacció per haver fet renovar valors espirituals, per haver fet rectificar formes i dites no prou agermanades amb el seny i la rectitut, ni curades de greus defectes literaris i filosòfics i el més dolorós, mancades de tot encausament didàctic i afollides per un amanerament deplorable.

Joiolos podem afirmar—i no tenim costum de fer-ho si no tenim raonaments per justificar-nos—que nostra floració a la vida activa, ha succeït discussions, ha creat un ambient d'interès per les publicacions d'aquesta barriada, com feia anys no s'havia viscut.

Hem estat encertats en nostra tasca? Fòrem oportunistes al començar-la? Era necessària? Què sap la criatura humana de la seva influència en l'evolució constant de l'humanitat per saber ço que ens preguntem?

Els fets poden jutjar. Ben definides nostres línies de conducta, hem obrat sempre guiats per la consciència i per la ment. I com aquell home tant de casa, i que cal servar-li etern record, havem procurat que amb nosaltres, que a l'entorn nostre, hi capigués tothom, com en ell; "en els seus braços hi cabia tothom", i ens havem consagrat en un ideal d'eclecticisme, de vertader eclecticisme, perquè les investigacions i l'estudi en la psicologia, ens han demostrat plenament que els homes amb una cultura sòlida poden tenir diferents ideals i no deixaran d'ésser bons amics, bons companys, car que no són els lacats, els que han portat en la consciència humana l'esperit de solidaritat, sinó que foren les necessitats biològiques qui els ha anat empenyent vers a una evolució permanent, i aquestes mateixes necessitats engrandiren els horitzonts rudimentaris de nostres avantpassats, fins que s'abraçaren amb aquella força volitiva i feconda que té tant de divina coneguda per l'ideal. I perquè entenem també que no són les idees el que han fet que hom pugui cultivar l'amistat, sinó que elles podran sols acostar-nos o allunyar-nos aparentment; car unir-nos en una pregonada àurea amical, hi té sols influència la compatibilitat de temperaments, de caràcter, d'animisme, ja que quan aquesta compatibilitat no existeix, és la superioritat humana, és una fàeisó de nostre dualisme, el que cal posar en joc, si hom no vol arrastrar-se a aquest estat morbós en què l'individu, orb, mancat de llum, sols pot llençar blasmes, greuges, insults... Es per ço que nostra finalitat hom pot plasmar-la d'una manera clara i concisa, sens dobles objectius ni personalismes de cap mena.

Collaborem per mitjà d'aquesta publicació, per arribar a fer una obra de cultura integral encarada vers al poble, no amb aquells matieços demagògics i cidraners salpicats per davassalls inoportuns, on es brandeja excessivament els drets dels ciutadans i se'ls hi callen els deures que els cal captèner.

Nostra demagogia està encarada devés, altre càire; amb fixedat, amb la fortaleza del que està disposat a ésser occit per l'indiferència dels uns, i els blasmes dels altres, palesarem per la superació de l'individu, car la manca de verdadera personalitat cívica, de valor moral, i de cultura intel·lectual, és ger-men creador de situacions com l'actual; per que un poble en tals circumstàncies, hi pot arribar a fer molsa una dictadura, no solament com la que sofrim, sinó tan estreta com la d'Itàlia i la de Rússia; i s'hi pot embolcallar una actuació política que faci tants estralls morals com la passada, i, s'hi pot ablar una lluita social degenerada en guerra civil.

Per ço a nostre costat, sota nostra cúpula ornamentada pels estels, s'hi poden aixoplugar—tinguin els ideals que tinguin—, tots aquells homes honrats, lliures, i de bones costums, que troben en nosaltres llurs bons amics, car per entrar en nostra llar espiritual, abrandada per un foc sagrat de respecte, fecondada per un ideal de fraternitat, i, mantinguda per una voluntat conscient, sols manca, que sentin en son esperit aquella força que simbolitza la paràbola bíblica, "Iruqueu i s'obrirà, demaneu i se us donarà, Jusqueu i trobareu."

PANORAMA

La Semana Social: El conflicte Rus-Xinés: Haití

Fou un encert, que entre les moltes Setmanes organitzades a l'Exposició de Barcelona, es pensés en la celebració de la dita Setmana Social, aprofitant la visita de M. A. Thomas, director de l'Oficina Internacional del Treball, organisme creat per el Tractat de Versalles, qui sap si a fi de donar un càire socialitzant a la S. de N.

El programa d'aquesta Setmana s'ha diferenciat de tots els altres per la seva senzillesa, ço que ha estat molt bé; res de festes i banquets, amb les imprescindibles visites als llocs pintorescos o històrics de casa nostra, tot conferències. Una per a donar a conèixer l'Oficina en els seus variats aspectes. Com a organisme legislador i com a controlador del compliment de la seva legislació; d'altres sobre mutualisme, cooperativisme, racionalització del treball i segurs socials. Personalitats competents i especialitzades en llurs temes, interessaren vivament al nombrós auditori durant els seus parlaments, tenint-ne la de M. Fauquet la virtut de remoure un tema que ja comença d'ésser vell entre els cooperadors catalans: l'unificació de les cooperatives de Barcelona.

Es innegable que en els seus pelegrinatges arreu del món, el senyor Thomas ha arribat a interessar un nombre considerable d'elements de sempre refractaris a escoltar les veus dels que demanaven per a les classes treballadores el que era de dret: respecte i llibertat. Es aquest el tercer viatge que ha fet a la península i la seva estada no ha passat tant desapercibuda com les altres vegades; han estat més nombrosos els actes oficials on ha hagut de concórrer i en els discursos pronunciats s'han dit coses interessants, referents a les tasques de l'Oficina i al funcionament dels Comitès Paritaris. Tingué per aquestes paraules d'elogi i entre altres coses digué M. Thomas que alguns representants obrers i patrons, no tenen la necessaria competència per a ésser a l'organització paritaria. Confessem que això és molt cert, però nosaltres ens expliquem aquest fet, per l'existència, encara, de sediments de les passades lluites, i no treballar per la seva total extirpació tots els que són cridats a fer-ho. I fem aquesta afirmació, perquè en una de les darreres sessions del Foment del Treball Nacional, s'atacaren amb fermesa els dits Comitès, aportant uns raonaments mancats en absolut de fonament per desvirtuar-los i cercar noves dilacions per a el compliment dels seus acords.

Amb tot, som optimistes, i sense caure en les crítiques que certs sectors venen fent a la tasca de M. Thomas, esperem que no defallirà en els seus esforços per a fer objectiva a tot el món industrial la Base XIII del Tractat de Versalles, i que aquí a casa nostra l'organització Paritaria s'imposarà, per ésser avui una cosa lògica i necessaria.

El conflicte entre la Rússia soviètica i el Govern de Nanquin, a pretext de l'administració del ferro-carril oriental xinès, amb tot i les poques informacions que de tan llunyà país es tenen, pot donar-se per acabat.

Les dues potències signataries del Pacte Kellogg no han trobat millor manera de defensar lo que cada una creu els seus interessos que utilitzar les armes. Quan les altres potències han intervingut per a recordar-los els compromisos contractats, Rússia ja havia decidit apretar de ferm i els Governos de Nanquin-Mukden, impotents, esgotats per les altres lluites interiors, arborant bandera blanca demanaren parlament i acceptaren el retorn al «statu quo» anterior al conflicte.

Els que diuen que els tractats són trossos de paper, poden refermar-se en les seves teories: Rússia, signataria d'un pacte que rebutja la guerra, combat la Xina, firmant del mateix pacte, la que intentà arrebar «manu militari» l'administració d'un ferro-carril a Rússia mitjançant un tractat.

Sense existir la prèvia declaració de guerra, els Governos de Moscou i Mukden es combatien per tots els mitjans al seu abast.

El gegant del Sol, la falç i el martell a l'escut, ha obtingut una victòria no salzament contra la Xina, sinó contra les nacions que aconsellaren aquesta de prendre la decisió sobre l'esmentat ferro-carril, però diplomàticament n'ha tingudes tan poques de victòries, que donada la situació moral del món avui, podem dir: Pobres dels Estats que per discutir les seves diferències tenen d'apel·lar a les armes!

La petita nacionalitat de Centre-Amèrica, nomenada Haití, ha tingut per mitjà de les classes més selectes del país un gest de rebel·dia contra el seu dominador: els Estats Units del Nord-Amèrica.

Com ahir Nicaragua, El Salvador, Panamà, etc., avui Haití es revolta contra la tirania de l'Estat que ha usurpat l'administració de les petites nacionalitats americanes, sense altres raons que les del seu caprici per a dominar aquells mercats i evitant a l'ensemple que d'altres Estats els ajudessin financerament a crear la seva Hisenda.

Els sucesos de Port-Príncipe no han estat tant sagnants com foren altres protestes ofegades també per la marineria nord-americana; però aquells patriotes ja han començat a exterioritzar el seu descontent i potser l'ocorregut are no és altra cosa que un avís del que pot passar demà.

La doctrina monroista segueix complint-se: Amèrica per als Americans, però els Americans del Nord.

C. P.

Pessimisme literari

Es una llàstima que el periodisme polític, a casa nostra, sigui exercit, per regla general, per homes que són, abans que tota altra cosa, literats. A primer cop d'ull això sembla una avantatge perquè hom creu que un home que s'ha creat uns interessos polítics, si disposa d'un mitjà de lluita tant eficient com és la literatura no deixarà d'emprar-lo. Els fets quotidians, però, ens han vingut demostrant que no sols la literatura no és usada per a fer tasca política, sinó que sovint aquesta tasca, en el seu aspecte periodístic és amarada dels sentiments que dominen actualment la literatura; ho és sempre que és obra d'aquests homes que són abans que tota altra cosa, literats.

La literatura contemporània es caracteritza per un pessimisme i una tristesa que rarament trobariem en les literatures anteriors al segle XIX i Catalunya, en qüestions de literatura és al dia. Els autors russos i principalment Dostoievski i Gorki, que han vessat als seus llibres admirables tot el dolor que ha amargat llurs vides, han exercit una influència decisiva sobre dels escriptors catalans.

Em guardaré be prou d'analitzar la raó d'aquesta tristesa; no m'atreveixo a negar ni a afirmar que els dolors humans la justifiquen plenament. La meua intenció ha estat sols de remarcar que el periodisme polític en mans d'homes sotmesos a tant pessimistes influències pot arribar a desmoralitzar una multitud optimista que no ha inspirat certament cap obra de desesperat.

Avui hi ha a Catalunya una massa que espera amb impaciència l'hora de manifestar-se políticament; la veurem, en el moment oportú, de diversos colors; uns tiraran per

ací i altres per allà, però entre els d'ací i els d'allà hom pot confiar que hi serà tot el nostre poble. Si algú manca, no culpem, com fan els literats a que aludeixo, les activitats esportives, perquè l'entusiasme que davant d'aquestes activitats demostren els catalans, permet tenir una idea de la seva vitalitat. L'entusiasme és una força que qui la sent ha d'exterioritzar i ho fa allà on pot i no hi ha dubte que el poble que avui tant sorollosament es manifesta a l'estadi, sabrà també manifestar-se en les lluites polítiques, per poc que aquells a qui pertoca encarrilar-lo al sàpiguen conduir.

No crec que la millor manera d'orientar un poble cap a la política sigui la de dir-li ase tots els dies. Sabem que malhauradament el promig de la cultura catalana no és al nivell que desitjariem, però no és tampoc tant baix per a que hom miri amb rezel la seva actitud davant un moviment polític. Si els que denen dirigir-lo són homes de veritable talent no els mancarà pas el sosteniment del poble.

V. R. LLORCA

NOTA. — Per una errada de composició, l'article del mes passat «Bel·licositat anacrònica», deia: «Aquesta és la mínima tasca que pot fer una persona que tingui per ideal la pau entre els homes: mostrar amb tot el seu entusiasme la seva adhesió a qualsevol fet que ens en allunyi», on devia dir: «Aquesta és la mínima tasca que pot fer una persona que tingui per ideal la pau entre els homes: mostrar amb tot l'entusiasme la seva adhesió a qualsevol fet que signifiqui un pas vers aquell ideal i protestar amb indignació de qualsevol fet que ens allunyi».

V. R. LL.